

# Furtună pe ring... boxează Armstrong

Acum câțiva ani, doi frați Armstrong dormeau la azilul de noapte. Astăzi, unul din ei încasează zeci de milioane pentru... o oră de artă pugilistică

[Continuare din pag. 1-a]

La ce vă gândiți aici?

— Noi venim toamă din Saint-Louis, răspunde cel mai mare dintre ei. Prietenul meu este boxer, și n-am venit decât pentru a ne încerca sansa.

— Eu, deasemenea, am fost boxer, răspunde străinul. Mă numesc Eagle Thomas.

Pentru moment, este adevărat, nu vă pot da mare lucru. În orice caz, țineți ceva pentru a mai avea curaj în ceea ce vreți să încercați.

Și lăsa să alunece în mâna interloatorului său o monedă de 25 cenți.

Apoi, dispărură în noaptea, într-o primă oară, după trei săptămâni. Cei doi tovarăși își puteau odihni tridite corpuri pe un pat. Cu guri aproape închise, Henry și Harry murmură palmeilor, apoi adorm liniștiți strânsi unul de altul, pe patul comun. A-lături de ei, toată drojdia societății: pungăși, exorciți, criminali feroși, bandiți și nu puțini evadați care tresar somnambulic din somn.

De dimineață, devreme, și-au imbrăcat hainele murdare și au pornit să cutreiere sălile de antrenament ale orașului.

Au avut însă ghinion.

Niciunul din managerii cu care au stat de vorbă, nu le venea să creadă că tânărul negru murdar și peticit, ar putea fi un boxer de valoare.

— Un boxer așa?! Hai cărați-vă repede!

Acetia au fost începuturile aceleia care avea să devină mai târziu Henry Armstrong, omul pe care specialiștii "nobilei arte" n-au ezitat să-l proclame cel mai bun boxer din ultimii ani și care — într-un record fără precedent în a male boxului — a reușit să adune trei titluri mondiale!

Însă câte obstacole, câte greutăți, a cunoscut acest fenomen până a cunoscut triumful ringului. Când era copil, Armstrong visa la medicină. Voia să devină chirurg.

Mai târziu, cea mai mare ambiție a sa era să se dedice muzicii sau artei.

Din nefericire, situația financiară a părinților săi nu-i permitea să facă studiile la care țineau visurile sale.

Armstrong nu este decât un nume de imprumut.

Pe boxeurul nostru îl cheamă, în realitate, Henry Jackson.

S'a născut la 12 Decembrie 1912 la Saint Louis. Era mezinul unei fa-

mili care cuprindea nouă fiice și cinci fii. Mama lui a murit atunci când împlinea abea cinci ani. Nu peste prea mult timp, micul Henry a trebuit să-și câștige pâinea vânzând jurnale pe străzile orașului natal.

**DE LA CHIRURGIE LA BOX**  
Henry Armstrong, prietenul său, a fost acela care i-a atras atenția pentru prima oară asupra boxului. Henry, care își petrecuse copilăria împreună cu Henry, avea ceva cunoștințe în nobila artă.

Avea ferma convingere că Henry avea știfa de boxer și nu de alergător cum credea acesta.

Atunci când seara cobora lin deasupra micului orașel, cei doi: Henry și Harry, își căutau după o zi de muncă și eforturi un loc singuratec, liniștit.

Aici dădea prilejul cel mai nimerit Henry pentru a-i povesti prietenului său minunata istorie a lui Fidel La Barba, vechi campion la categoria pană, care și-a terminat studiile la Universitate cu banii câștigați pe ring.

— El m'a sfătuit să-l imit, adăuga Harry, și să-mi termin și eu studiile în medicină grație boxului.

Dar tu, tu, de ce nu faci același lucru?

Henry îl asculta tăcut și gânditor.

— Dacă ar fi să spun numai adevărul, adăuga mai târziu Armstrong, ar trebui să mărturisesc că nu eram prea convins, însă cum Harry nu înceta odată cu insistențele, am sfârșit prin a mă ocupa de box.

Începusem să mă antenez organizând meciuri de box cu frații mei.

În sala noastră de mâncare.

Apoi, fără să mă gândesc prea mult, alergam pe străzile Saint-Louis-ului și lansam provocări în dreapta și în stânga, la toți băieții bine clădiți ai orașului.

— Ai curaj să te bați cu mine, bădăstosule?

— Și, inevitabil, urma o luptă.

Una orăcând, formidabilă!

Și nu mă mulțeam numai cu una și din nou stăteam:

— Ascultă puțin slabănoș și fărâșitor, de ce ai ochii așași?

Inevitabil...

Și, imi amintesc bine, am fost pus în dese rânduri în o.

Însă aceste bătăi mi-au prins foarte mult.

Cât privește Universitatea, aceasta poate că mai este și astăzi un vis.

N'am pus încă niciodată piciorul în ea.

## Primul contact cu boxul

În 1929, Henry Armstrong a asistat, pentru prima dată, la un adevărat meci. Întâlnirea a avut loc în sala Colisee, la Saint-Louis.

Din înălțimea peluzei unde stătea înghesuit ca vai de el, Henry a văzut cum Benny Bass reușește o victorie asupra lui Davie Abad, boxerul său favorit.

Însă, cu toate că acesta din urmă a fost învins, a produs asupra ne-

Saint Louis, iar, pe de altă parte, nu găsea adversari printre oamenii de culoare. Henry era disperat atunci când Harry i-a adus la cunoștință că la Pittsburg se cerea omenii negri.

Cu mare greutate, cei doi prieteni au strâns ce bruma puteau să strângă din chinuile lor economice — 90 dolari — și pleacă spre Est.

Au sosit la Pittsburg în luna Noiembrie anul 1929, date care au coincis cu prima înfrângere a lui Henry.

Sub pseudonimul de Melody Jackson, el a luptat parte la niște așa

și vieța grea de emigranți în-

cepu.

Cei doi prieteni își petreceau noaptea culcându-și capetele obosite. Prin sanșuri prea puțin comode, prin mișcări prea puțin recomandabile.

— Noi nu puteam dormi decât pe o ureche, povestește astăzi Henry, căci soarecii cari rozeau planșele erau căutați de oameni speciali angajați în scopul de a-i prinde.

Un dolar pentru un soarec!

Îl găsea, nu-l găsea, noi dormeam pe o ureche, cu un ochi adormit cu altul trează aproape epu-

rește.

Ne hrăneam cu tot ceea ce ne putea oferi o pădure ospitalieră. Într-o zi, imi aduc aminte, am fost felișici: Harry reușise să găsească cam de vreo zece cenți niște brânză!

Însă în zilele următoare a trebuit să ne străngem din ce în ce mai tare curea.

Într-o seară, am scăpat de foarte puțin de la moarte. Eram urcați pe acoperșul unui tren de marfă care ne ducea rapid spre Texarkana (Ar kansas).

Eram așezați în chiar spatele trenului și, sub efectul agreabilei călduri care ieșea de la locomotivă, cât p'aci era să fim asfixiați.

Abea atunci când trenul a făcut un rofogol brusc, m'am trezit și nu cu puțină spaimă m'am văzut aproape de marginea vagonului, privind o prea puțin simpatice pră-

pastie.

De speriat, eram speriat, de treaz eram acum treaz, de primejdie imi dădeam seama, dar o păcătoasă de pozitie mă împiedica să fac eforturile necesare pentru a nu aluneca în golul înspăimântător care se căsea în fața ochilor mei.

Am avut însă mare noroc cu Harry, care, trezit ca și mine, cu ochii încă înspăimântați m'a tras cu ultimele puteri.

Era și timpul! Mai treceau doar cinci secunde și Harry ar fi avut ocazia să plângă un mort.

Și acum altă pățanie.

După ce am răbdat groaznice de sete și foamă în desertul Neyland timp de cinci ceasuri, am reușit să ne urcăm într-un tren — tot de marfă — și să ne refugiem într-un vagon frigorifer gol.

pretinse «lupte amatoare», care, în realitate, nu erau căsuțe de puțin amatoare, căci participanții obțineau medalii și o remunerare de doi sau cinci dolari pentru un meci.

Gus Greenlee, un manager negru, organiză o gală în profitul unui spital al orașului și dădu ocazia lui Henry de a se produce într-un match care avea șase reprize. Adversarul, un necunoscut, Al. Gaiwo.

Și, de neînchipuit, la începutul celui de a doua reprize, Al. Gaiwo, a nimerit un pumn care l-a scos pe Henry din luptă.

— Ce upercut grozav, își aducea aminte astăzi Henry pipându-și maxilarele. Atunci, când Pittsburgul desemnase un învingător, pe Al. Gaiwo, Henry după o îndelungată reflecție, a hotărât să încerce o tentativă disperată.

Împreună cu Harry a întreprins demersuri pentru găsirea banilor necesari plăcii lor pe coasta Pacificului.

Henry găsi 10 cenți, Harry reuși să aducă 3 dolari și, cu acești bani, și luară pe la începutul lui Noiembrie 1931, drumul Californiei.

răsi orice speranță, când, dintr-o dată, auziram un șgomot clandestin încerca să intre în vagon.

Era, din păcate, un bătrân potolgar însă. Abea după un ceas de im-

plorări și rugăminți, abea atunci când l-am promis tutun, a consimțit bătrânul pungaș să ne deschidă a vagonului, pe care, nu cu mult înainte, îl scoteam cimitirul visurilor noastre.

Și, cred că n'ar mai fi nevoie să vă adaug, dar un vagon frigorifer gol obisnușe să rămână săptămâni întregi într-o stație sau garaj.

Nimic. Răspundea sinistra vârlă suferitor care se isbea de peretii vagonului.

Viziunea unei morți teribile prin asfixiere și înăfășur începură să-mi îngrozească imaginația.

Eram tocmă pe punctul de a pără-

## În căutarea unui manager

Astfel au, încostat: după nemulțumiri lipsuri, necrezute aventuri și groznieci lipsuri, pe epământul visat.

tuase pentru a găsi un manager care să-l consimțea a-i angaja.

Erau la capătul puterilor și speranțelor lor când, printr-o miraculoasă întâmplare, ei întâlniră un tânăr negru care, ca și ei, rădăcea singuratec pe străzile enorme ale Los Angeles-ului.

Cei trei oameni își alipiră forțele lor și reușiră să închirieze o mică cameră mobilată, cu un singur pat, adăpost pentru trei trupuri obosite de hoinăreală.

De aci, și norocul începu a le surâde. Harry se împrieteni cu Le Roy Haynes, cel de-al treilea negru, ce va deveni un mare boxer pretut.

Haynes făcu tot ce-i era în putință pentru ca Henry să se poată antrena în gimnaziul de pe Main Street.

Cei trei oameni mai aveau totuși de îndurat timp de trei săptămâni un luptat aspru pentru câștigarea existenței lor.

Dimineața, după orele de antrenament, ei lucrau ca lucrători de pantofi.

Henry nu se prea acomoda însă cu această îndeletnicire și reîncepea hoinăreala: vindea jurnale!

În curând, cu toată munca lor, camera care cerea aceluia lucru, au condus — suficient de politicoase — pe cei trei tineri — care vedeau și camera și proprietatea dar nu vedeau bani — în mijlocul străzii.

Toamă în această jalnică situație, a găsit timp Harry pentru a concepe o idee care avea să asigure cariera lui Henry. Cei trei negrii își auzit vorbindu-se de un anume Tom Cox care, din când în când, organiza gale amatoare.

Cum ei nu și permiteau luxul de a lua un tramvai sau o mașină, au trebuit să traverseze pe jos tot orașul pentru a găsi domiciliul lui Tom Cox.

Acesta — după multe insistențe, — consimți să facă o încercare cu Henry. Harry însă, care se considera managerul trio-ului își făcu cunoscut drepturile lui Cox care din nou trebuia să consimțea, și îi dădu patru dolari.

Exact chiria camerei de unde își luaseră tălpășița în mod fortat, dar pe care o visau atunci când își așezau ciolanele pe una din băncile Grădini Publice.

O LUPTA DECESIVA

Primele lupte importante ale lui Henry Armstrong au fost probele eliminatorii pentru Jocurile Olimpice dela Los Angeles din 1932.

Henry fiind învins de două ori, Cox decise să scape de contract și îl vându cu 250 dolari lui Wirt Ross.

Acesta, contrar celui dinaint, avu grijă să se ocupe de noul său elev și îl trimise la Mexico City pentru a întâlni pe Baby Arizmendi, campion californian la categoria pană.

Era prima mare întâlnire a lui Henry, întâlnire pentru care el n'a fost niciodată plătit!

Managerul vădând că Arizmendi era pe punctul de a o câștiga, lădă toată rețeta încasată și o transportă într-un avion care staționa pe aeroportul nu prea departat de locul întâlnirii!

Trio-ul se găsea deci învins, fără un franc în buzunar, într-o țară străină, fără nici o speranță de a putea reveni în Los Angeles.

Henry a avut atunci ideea de a lansa o provocare campionilor, la

Sunt conștient de valoarea pe care o reprezintă adversarul meu, și cu toate acestea, sau poate tocmai pentru aceasta, sunt sigur că voi adăuga palmaresului meu, o nouă răsunătoare victorie.

Rep.

— În toată cariera mea, n'am fost încă într-o formă atât de bună!

— Sunt conștient de valoarea pe care o reprezintă adversarul meu, și cu toate acestea, sau poate tocmai pentru aceasta, sunt sigur că voi adăuga palmaresului meu, o nouă răsunătoare victorie.

Rep.

— Sunt conștient de valoarea pe care o reprezintă adversarul meu, și cu toate acestea, sau poate tocmai pentru aceasta, sunt sigur că voi adăuga palmaresului meu, o nouă răsunătoare victorie.

Rep.

— Ce upercut grozav, își aducea aminte astăzi Henry pipându-și maxilarele. Atunci, când Pittsburgul desemnase un învingător, pe Al. Gaiwo, Henry după o îndelungată reflecție, a hotărât să încerce o tentativă disperată.

Împreună cu Harry a întreprins demersuri pentru găsirea banilor necesari plăcii lor pe coasta Pacificului.

Henry găsi 10 cenți, Harry reuși să aducă 3 dolari și, cu acești bani, și luară pe la începutul lui Noiembrie 1931, drumul Californiei.

răsi orice speranță, când, dintr-o dată, auziram un șgomot clandestin încerca să intre în vagon.

Era, din păcate, un bătrân potolgar însă. Abea după un ceas de im-

plorări și rugăminți, abea atunci când l-am promis tutun, a consimțit bătrânul pungaș să ne deschidă a vagonului, pe care, nu cu mult înainte, îl scoteam cimitirul visurilor noastre.

Și, cred că n'ar mai fi nevoie să vă adaug, dar un vagon frigorifer gol obisnușe să rămână săptămâni întregi într-o stație sau garaj.

Nimic. Răspundea sinistra vârlă suferitor care se isbea de peretii vagonului.

Viziunea unei morți teribile prin asfixiere și înăfășur începură să-mi îngrozească imaginația.

Eram tocmă pe punctul de a pără-

tuase pentru a găsi un manager care să-l consimțea a-i angaja.

Erau la capătul puterilor și speranțelor lor când, printr-o miraculoasă întâmplare, ei întâlniră un tânăr negru care, ca și ei, rădăcea singuratec pe străzile enorme ale Los Angeles-ului.

Cei trei oameni își alipiră forțele lor și reușiră să închirieze o mică cameră mobilată, cu un singur pat, adăpost pentru trei trupuri obosite de hoinăreală.

De aci, și norocul începu a le surâde. Harry se împrieteni cu Le Roy Haynes, cel de-al treilea negru, ce va deveni un mare boxer pretut.

Haynes făcu tot ce-i era în putință pentru ca Henry să se poată antrena în gimnaziul de pe Main Street.

Cei trei oameni mai aveau totuși de îndurat timp de trei săptămâni un luptat aspru pentru câștigarea existenței lor.

Dimineața, după orele de antrenament, ei lucrau ca lucrători de pantofi.

Henry nu se prea acomoda însă cu această îndeletnicire și reîncepea hoinăreala: vindea jurnale!

În curând, cu toată munca lor, camera care cerea aceluia lucru, au condus — suficient de politicoase — pe cei trei tineri — care vedeau și camera și proprietatea dar nu vedeau bani — în mijlocul străzii.

Toamă în această jalnică situație, a găsit timp Harry pentru a concepe o idee care avea să asigure cariera lui Henry. Cei trei negrii își auzit vorbindu-se de un anume Tom Cox care, din când în când, organiza gale amatoare.

Cum ei nu și permiteau luxul de a lua un tramvai sau o mașină, au trebuit să traverseze pe jos tot orașul pentru a găsi domiciliul lui Tom Cox.

Acesta — după multe insistențe, — consimți să facă o încercare cu Henry. Harry însă, care se considera managerul trio-ului își făcu cunoscut drepturile lui Cox care din nou trebuia să consimțea, și îi dădu patru dolari.

Exact chiria camerei de unde își luaseră tălpășița în mod fortat, dar pe care o visau atunci când își așezau ciolanele pe una din băncile Grădini Publice.

O LUPTA DECESIVA

Primele lupte importante ale lui Henry Armstrong au fost probele eliminatorii pentru Jocurile Olimpice dela Los Angeles din 1932.

Henry fiind învins de două ori, Cox decise să scape de contract și îl vându cu 250 dolari lui Wirt Ross.

Acesta, contrar celui dinaint, avu grijă să se ocupe de noul său elev și îl trimise la Mexico City pentru a întâlni pe Baby Arizmendi, campion californian la categoria pană.

Era prima mare întâlnire a lui Henry, întâlnire pentru care el n'a fost niciodată plătit!

Managerul vădând că Arizmendi era pe punctul de a o câștiga, lădă toată rețeta încasată și o transportă într-un avion care staționa pe aeroportul nu prea departat de locul întâlnirii!

Trio-ul se găsea deci învins, fără un franc în buzunar, într-o țară străină, fără nici o speranță de a putea reveni în Los Angeles.

Henry a avut atunci ideea de a lansa o provocare campionilor, la

Sunt conștient de valoarea pe care o reprezintă adversarul meu, și cu toate acestea, sau poate tocmai pentru aceasta, sunt sigur că voi adăuga palmaresului meu, o nouă răsunătoare victorie.

Rep.

— În toată cariera mea, n'am fost încă într-o formă atât de bună!

— Sunt conștient de valoarea pe care o reprezintă adversarul meu, și cu toate acestea, sau poate tocmai pentru aceasta, sunt sigur că voi adăuga palmaresului meu, o nouă răsunătoare victorie.

Rep.

— Sunt conștient de valoarea pe care o reprezintă adversarul meu, și cu toate acestea, sau poate tocmai pentru aceasta, sunt sigur că voi adăuga palmaresului meu, o nouă răsunătoare victorie.

Rep.

— Sunt conștient de valoarea pe care o reprezintă adversarul meu, și cu toate acestea, sau poate tocmai pentru aceasta, sunt sigur că voi adăuga palmaresului meu, o nouă răsunătoare victorie.

Rep.

categoriile pană și ușoară ai Mexicului.

— Aceste întâlniri i-au adus suficienți bani pentru a putea plăti voiajul până la Los Angeles.

În 1935, în ziua Anului Nou, Henry a fost din nou învins de Arizmendi. Această întâlnire a dat însă semnalul începutului carierei ca boxer profesionist a negrului.

Pentru prima dată atrase atenția asupra sa, prin victoria reformată asupra lui Midget Wolgast, la Oakland. Această victorie l-a dus la o altă întâlnire, aceea cu Davie Abod, boxerul veteran, pe care adolescentul din Saint-Louis îl idolatriza.

Și Henry, lăsând sentimentalismul deoparte, a învins de o manieră netă pe bătrânul Davie Abod, pe ringul Olimpic Club din Los Angeles.

Din această zi, o perioadă de succese începu pentru Armstrong, — succese care îi întipărise numele pe primul plan al firmamentului pugilistic.

«La prima mea înfrângere, părăsese boxul și mă fac preot...»

Succesul, gloria nu turbură sufletul cumpănit al micului negru din Saint-Louis, devenit idol al multor americani.

El domiciliază cu aceeași simplitate într-un palat cu care, înainte, locuisea într-un șanț.

Acest reductibil boxer, care pe ring dă impresia unei brute, este în viața de toate zilele un băiat sensibil, delicat, care iubeste lectura și teatrul.

Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și simțul său umoristic nu este depăruit de cronicarii americani.

— Este chiar un cauzur seducător și sim